

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ἡγέρθην λίαν πρῶι· ὄλην τὴν νύκτα δὲν ἤμπόρεσα νὰ κλείσω μάτι· ἡ ἐννενηκοστὴ ἐνάτη ἡμέρα, καθ' ἣν εἶχον ἀποφασίσει νὰ ἐκφράσω τὸν πρὸς τὴν ἀγαπημένην μου ἔρωτα, εἶχε παρέλθει καὶ αὐτὴ ὡς καὶ αἱ ἄλλαι.

Ἴδου τί μοῦ συμβαίνει πρὸ πέντε περίπου... ἐτῶν!

Ἐξυπνῶ πρῶι πρῶι δύσθυμος, μαχμουρλῆς, κατσουφιασμένος· ὅλα μοῦ φαίνε· ἀπὸ τὰς παντούφλας μου, τῶν ὁποίων αἱ μύται εἶναι πάντοτε ἀνάποδα δηλ. ἐστραμμέναι πρὸς τὴν κλίνην μου, μέχρι τοῦ ὑποκαμίσου μου, τοῦ ὁποίου αἱ κουμπότρυπαι εἶναι πάντοτε χαλασμέναι. Ἀφοῦ ἐνδυθῶ, ἐρωτῶ ἑμαυτὸν, ὡς ἦρος δραματικὸς: «Ἄν ἤμην νυμφευμένος θὰ συνέβαινον αὐταὶ αἱ ἀταξίαι; Ἄ! χωρὶς ἄλλο σήμερον θὰ φανῶ γενναῖος· θὰ τῆς ἐκφράσω τὸν ἔρωτά μου, καὶ ἂν δὲν μὲ θέλει, τόσον τὸ χειρότερον δι' αὐτὴν· ἡ μισὴ ντροπὴ δική μου καὶ ἡ μισὴ δική της!»

Καὶ ἐν τούτοις ἐννενηντα ἐννέα φορές μετέβην μετὰ τὴν πρόθεσιν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἰωάννας. (Ἰωάννα λέγεται), ἐννενηντα ἐννέα φορές ἤνοιξα τὸ στόμα μου καὶ τὰς ἐννενηντα ἐννέα αὐτὰς φορές τῆς ὠμίλησα περὶ τοῦ...καιροῦ καὶ ἀνεχώρησα ἀπρακτος, χωρὶς τὸ ἐλάχι-

στον νὰ τῆς ξεφουρῖσω περὶ τοῦ καταφλέγοντος τὴν καρδίαν μου πάθους. Ἡ δειλία μου αὐτὴ, μὲ ἔκαμε νὰ χάσω τὸ μυαλό μου. Διὰ νὰ καθησυχάσω τὰ εὐέξαπτα νεῦρά μου, ἐσκεπτόμην πολλάκις νὰ τὴν λησμονήσω προσεπάθουν νὰ πείσω ἑμαυτὸν ὅτι, ἐπὶ τέλους, ἡ γυνὴ δὲν εἶναι δὲ καὶ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ἀμέσως ἐπανήρχοντο εἰς τὴν φαντασίαν μου αἱ ἀναποδογυρισμέναι παντούφλαι μου, αἱ πολυχνοιγμέναι κομπότρυπαι, τὰ ἀκάθαρτα φαγητὰ τοῦ ξενοδοχείου καὶ τόσα ἄλλα, ἅτινα ταχέως μοῦ μετέτρεπον τὰς ἰδέας καὶ μὲ ἔπειθον ὅτι πλὴν τοῦ μυαλοῦ μου, μοῦ ἔλειπε καὶ κἄτι ἄλλο...χωρὶς μυαλό.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐννενηκοστῆς ἐνάτης ἀποπείρας πρὸς ἐξωτερικευσιν τοῦ ἔρωτός μου, ἡ Ἰωάννα μοῦ εἶπεν:

Ἄχ! Ἦθελα αὖριο κἄτι νὰ σοῦ εἰπῶ...μὰ πολὺ σπουδαῖο; εἶσαι εἰλικρινὴς καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ ἀποκριθῆς εἰλικρινῶς καὶ χωρὶς νὰ μὲ κατηγορήσῃς διὰ τὸ θάρρος μου. Πρόκειται περὶ τίνος ὑποθέσεως ἣτις μὲ βασανίζει πρὸ πολλοῦ καὶ πιστεύω νὰ ἠννόησες ὀλίγον...

— Ναι, κἄτι ἠννόησα καὶ ἤθελον νὰ σοῦ τὸ εἶπω καὶ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ...

— Καλὰ, αὖριο, γιὰτὶ ἔρχεται ἡ θεία μου. Πράγματι ἡ θεία της εἰσήλθε καὶ ἀφοῦ ἀν-

τηλλάξαμεν ὀλίγας τυπικὰς φράσεις, ἠγέρθη πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἡ Ἰωάννα μὲ συνώδευσε μέχρι τῆς ἐξωθύρας. — Νὰ ἔχω πεποίθησιν εἰς τὴν ἐχεμύθειάν σου, μοῦ εἶπε.

— Μὰ, ἀμφιβάλλεις;

* *

Ἐξῆλθον τῆς οἰκίας τῆς, ἕξαλλος ἐκ χαρᾶς. Βεβαίως τὸν ἔρωτά τῆς θὰ μοῦ ἐκφράσῃ, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν. Τὸ καυμένο τὸ κορίτσι! Δὲν ἐβάσταξε πλέον. Περίμενε, περίμενε, ἐπὶ τέλους θὰ ξεχύλισε τὸ κακὸ. Τίς οἶδε, ἂν δὲν ὑποφέρει καὶ αὐτὴ ὅπως ἐγώ, ἀλλὰ πέντε ἔτη. Καὶ ἔπειτα κατηγοροῦσα τὰς γυναῖκας ὅτι δὲν ἔχουν καρδιὰ ἐγὼ ὁ ἄθλιος, ὁ δειλός, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζα, ὅτι ἂν τῆς ἐξέφραζον τὸν ἔρωτά μου καὶ αὐτὴ τὸν ἀπέριπτε, θὰ χαλοῦσε ὁ κόσμος! Τώρα ἂν τῆς εἶπω ὅτι καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ μὲ πιστεύσῃ. Ἄχ! δὲν εἶμ' ἐγὼ γιὰ τέταταις δουλείαις. Πόσαις φεραῖς δὲν ἐξήλεψα ἑαυτὰς τὰς ὑποθέσεις τὸ θάρρος τοῦ Κοκοράκη. Ἄμ! ἂν εἶχα τὸ θάρρος τοῦ Κοκοράκη γινόμενον κ' ἐγὼ γιαντρός, ὅπως αὐτός. Ἐπὶ ἀρχὴν ρίχτηκε καὶ τῆς Ἰωάννας μου, ἀλλὰ ποῦ αὐτὴ;... Εἴξερε ποῦ ἔδωκε τὴν καρδιὰ τῆς. Εἶναι κορίτσι μὲ τετρακόσια ἐφρόντισε νὰ πατήσῃ σὲ γερὸ σανίδι· δὲν ἐξιππάσθη ἀπὸ τῆς παλάταις τοῦ Κοκοράκη, ὁ ὁποῖος οὔτε πῶς ἦτον γιαντρός τοῦ σπιτιοῦ τῆς συλλογίστηκε, οὔτε τίποτε.

— Βρὲ ἀδερφε, δὲν βλέπεις μπροστὰ σου!

— Παρντὸν, γιαντρέ!

— Τί παρντὸν καὶ κολοκύθια μὲ τὴν ρίγανη, ποῦ μοῦ πάτησες τὸν κάλο μου.

Πράγματι ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μου, ἔπεσα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, ἐπάνω εἰς τὸν ἰατρὸν Κοκοράκη, ὅστις ἐβάδιζε κατ' ἀντίθετον ἐμοῦ διεύθυνσιν.

«Ὁ φίλος πηγαίνει ἔς τῆς Ἰωάννας», ἐσκέφθη. «Πῶς χάνονται μερικοὶ ἔς τὰ ρηχά: Ἡ Ἰωάννα νὰ γείνη σύζυγος ἀνθρώπου ὅστις ὑπῆρξεν ἐραστής ἐκατὸ τοῦλάχιστον κοριτσιῶν. Ἦλθε ἀργά, γιαντρέ μου· τί νὰ σοῦ κάμω;»

* *

Τοιαῦτα σκεπτόμενος ἐφθάσα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐκλείσθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καὶ διὰ μεγάλην καὶ ταχέων βημάτων ἐντὸς αὐτοῦ περιπατῶν, ἐσκεπτόμην πῶς νὰ ἀπαντήσω τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν Ἰωάνναν. Θὰ ἐβάδισα πλέον τῆς ὥρας, διότι ἐκουράσθη ἀρκετὰ ἐν τούτοις, οὐδὲν τῶν προμελετηθέντων σχεδίων πρὸς ἀπο-

δοχὴν τῆς προτάσεως τῆς Ἰωάννας μοι ἐράνη πρόσφορον

Ὁ ὕπνος, ἐσκέφθη, εἶναι ὁ κάλλιστος τῶν συμβούλων

Κατεκλίθη καὶ προσεπάθησεν ν' ἀποκοιμηθῶ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδω τὸ ἰνδαλμά μου καθ' ὕπνον, ἀλλ' οἴμοι! Ἄλλαι σκέψεις διῆλθον τῆς φαντασίας μου

Πῶς δὲν ἠννόησα τόσον καιρὸν ὅτι ἡ Ἰωάννα μὲ ἀγαπᾷ; Πιθανὸν νὰ μὴ μὲ ἠγάπα πρότερον. Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι ἡμέραν τινὰ μὲ εἶπε ψυχρὸν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἠθέλησε ν' ἀστειευθῇ. Ψυχρός! Ἐς τὰ καλὰ καθούμενα δὲν ἀναπτύσσεται θερμότης. Ἄς τὴν πάρω καὶ βλέπει· δόξα τῷ Θεῷ ἔμαθα ὀλίγην φυσικὴν. Τώρα ποῦ εἶπα: Φυσικὴ, συλλογίστηκα τὰ μάτια τῆς. Τί μάτια, ἀλήθεια! Τὰ παρωμοίασα μὲ μαγνήτην, ὅστις πάντοτε μὲ τραβᾷ πλησίον τῆς. Τὰ ἰδικά μου μάτια, σὰν ἀντικρύζουν τὰ δικά τῆς τὰ μαῦρα, τὰ μεγάλα, τὰ σπινθηροβόλα, δὲν ξεκολλοῦν ἀπ' ἐπάνω τῆς, ὅπως ἡ μαγνητικὴ βελόνη ἀπὸ τὸν Πόλον. Τοιαῦτα ἐμοῦ σκεπτομένου, ἐφώτισε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, χωρὶς ἐγὼ νὰ κλείσω μάτι.

Ἡγέρθη μὲ φοβερὰν κεφαλαλγίαν. Ἐπειδὴ ἡ Ἰωάννα δὲν μοῦ εἶχεν ὀρίσει ὥραν συνεντεύξεως, τὸ δὲ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πρῶι, τὴν δεκάτην.

Ἄμα ἰδοῦσά με ἡ Ἰωάννα, ἔτρεξε πρὸς με περιχαρῆς.

— Δὲν εἶχα τὴν ὑπομονὴν νὰ σὲ περιμένω, καὶ τὸ εἶπα ἔς τὴν θεία, χθὲς ἄμα ἔφυγες ἀπ' ἐδῶ.

— Καὶ συγκατένευσεν; ἠρώτησα.

— Ἀμφιβάλλεις; Τὸ βράδυ γίνονται καὶ οἱ ἀρραβῶνες. Εἶχα σκοπὸν νὰ σὲ παρκαλέσω σήμερον νὰ τὸ ἔλεγες σὺ, εἰς τὸν θεῖόν μου, γιὰτὶ ἐγὼ δὲν εἶχα τὸ θάρρος, ἀλλ' ὁ γιαντρός σ' ἐπρόλαβε καὶ τὸ εἶπε μόνος του, καθ' ἣν στιγμὴν ἐγὼ εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον τὸ ἔλεγα εἰς τὴν θείαν.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν τοῦ ἔδωκα καμμὶν ἐντολήν.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ, μοῦ ἀπαντᾷ ἐκπληκτος. μήπως ὁ Κοκοράκης εἶναι ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν σου; Νόστιμον καὶ αὐτὸ, προσέθετε γελῶτα. Ἐρεῖς, δὲν θὰ κάμωμεν προσκλήσεις, ἀλλὰ σὺ θὰ ἔλθῃς. Εἶσαι ὁ καλλίτερος φίλος μας.

— Καὶ ὁ βλακίστερος ἐπρόσθετα μὲ κλειστὸν στόμα.

— Τί εἶπες;

— Τίποτε... χαίρετε.

* *

Ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἐρημητήριόν μου, ἡμιπαράφρων ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ ἀπαγορευτέως. Ρίγος διέτρεχε τὰ μέλη μου. Ἐξεδύθη διὰ νὰ κατακλιθῶ Ἡ κουμπότρουπαις τοῦ νυκτικοῦ μου ἦσαν πολὺ ἀνοικταὶ καὶ δὲν ἐκούμπωναν καλά· δὲν πειράζει, ἐσκέφθη, ὅταν μοῦ περάσῃ ὁ πυρετός, θὰ μάθω νὰ τὰς ράπτω μόνος μου. Πρέπει νὰ πάρω τὴν ἀπόφασιν.

Ἄχ! Ἰχ μου, τί σοῦ ἦτον γραφτό!

Ἰχ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΩΜΕΙΔΥΛΛΙΟΥ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐγράψαμεν περὶ τῶν κωμειδύλλιων τῆς παλαιᾶς, οὕτως εἰπεῖν, ἔσοδειας, ὑποσχεθέντες ἵνα σήμερον δώσωμεν ἀμυδράν τινα ἰδέαν καὶ περὶ τῶν τῆς παρουσίας, τῆς ἐφετεινῆς. Ἀλλὰ προηγούμενος πρέπει, ὡς ἐπίσης ὑπεσχέθημεν, ν' ἀναφέρωμεν τινὰ, τὰ ὅποια εἰς τὸ προηγούμενον παρελείψαμεν.

Καὶ ταῦτα εἶναι: «Τὸ Λαγιαρνί» τοῦ κ. Ν. Παπαλεξανδρῆ. Τοῦτο, ὡς καὶ τινα ἄλλα, οἶα «Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας», «Τὸ ξημέρωμα τοῦ 21» τοῦ ταγματάρχου κ. Ἰωαννίδου, περὶ οὗ ἐπίσης παρελείψαμεν νὰ κάμωμεν λόγον, «Τὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ», περὶ οὗ παρακατιόντες θὰ εἰπωμέν τινα, δὲν εἶναι ποσῶς κωμειδύλλια, ἀλλ' ἀναπαράστασις κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἦττον ἐπιτυχῆς τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἡμῶν βίου. Τὰ ἀναφερόμενα, ἐν τούτοις, διότι ὁ λαὸς, κωμειδύλλιον, ὀνομάζει πᾶν ἔργον περιέχον ἄσματα· καὶ αὐτὸν τὸν Ὀθέλλον ἂν ποτε τὸν ἀκούσῃ μετ' ἁσμάτων (καὶ, καθὼς πηγαίνομεν, δὲν εἶναι παράξενον), καὶ αὐτὸν δὲν θὰ διστάσῃ νὰ τὸν καλέσῃ... κωμειδύλλιον!

Εἰς τὰ ἀνωτέρω πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν «Ὀλοφυγίαν τῆς Κρήτης», ἡμιτελὲς ἔργον τοῦ ἀοιδίμου Γ. Παράσχου, οὗ ἡ πρώτη πρᾶξις ἐγένετο «μελοδραμάτιον» ὑπὸ τοῦ εὐέλπιδος μουσικοδιδασκάλου καὶ πρώην ἀρχιμουσικοῦ τοῦ στρατοῦ κ. Σπ. Καίσαρη· καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸν ἀριστοῦργημα, ὅπερ καταχρηστικῶς ἀναφερόμεν ἐνταῦθα, μεταξὺ τῶν κωμειδύλλιων πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν παίζεται πλέον, καίτοι τὸ ἐν αὐτῷ ὥραϊον ἄσμα. «Ἀπὸ φλόγης ἡ Κρήτη ζωσμένη» εἶναι γνωστότατον καὶ ἄδεται παρ' ὀλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

«Ἡ Οἰκογένεια Παραδαρμένου» τοῦ κ. Χ. Ἀννίου, μὲ πολλὰς ἀπιθανότητας ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀττικὸν ἄλας· ἐν τούτοις, καὶ ὁ κ. Ἄν-

νινοσ δὲν ἀπέφυγε τετριμμένα καὶ βεβιασμένα τινὰ λογοπαίγνια.

«Τὸ βιολὶ τοῦ Μυλωνᾶ». Ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ ἔχει πολλὴν ὁμοιότητα μὲ τὴν τῆς «Λύρας τοῦ Γέρο-Νικόλα»· μετεφράσθη ὑπὸ τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Δ. Κοτοπούλη, ὑπὸ τὸν ἀρχικὸν τίτλον «Ὁ μῦλος τοῦ μπάριμπα Λοριότ» καὶ ἐμελοποιήθη ὑπὸ τοῦ κ. Λ. Σπινέλη. Τὸ ἔργον τοῦτο, ὡς μὴ ὠφελε, ἐλπισμονήθη παρὰ τῶν θιασαρχῶν, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ παριστάνεται τακτικῶς ἂν οὐχὶ δι' ἄλλον λόγον, τοῦλάχιστον χάριν τοῦ ἐπιτυχεστάτου ἐν αὐτῷ ἄσματος «Σιγὰ σιγαλά», ὅπερ τὰς ἀρίστας τῶν ἀναμνήσεων ἀφῆκεν, ἀδόμενον ὑπὸ τῆς κυρίας Ὀλγας Λειῶνα.

Καὶ ὁ «Ἀρχοντοχωριάτης» (*Bourgeois gentilhomme*) τοῦ Μολιέρου, ζηλώσας τὴν δόξαν τῶν «Μυλωνάδων» μετημφιεσθῆ εἰς κωμειδύλλιον, ἀλλ' ἀπέτυχε, μὴ τολμῶν ἤδη νὰ παρουσιασθῆ, οὐδὲ μὲ τὸ πρῶτον τοῦ ἐνδύμα.

Τοιοῦτοτρόπως ἠλευθερώθημεν ἀπὸ τὰς παλαιὰς ἀμαρτίας καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὰς νέας διὰ τὰς ὁποίας ἐὰν θελήσῃ ὁ Μεγαλοδύναμος νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ, εἰς ποῖον πῦρ τὸ ἐξώτερον θὰ μᾶς ρίψῃ ὄλους, καὶ συγγραφεῖς καὶ ἠθοποιοὺς καὶ μελοποιοὺς, καὶ δημοσιογράφους καὶ κοινόν, πρὸ πάντων τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον τρέχει ἀθρόον, καθ' ἐκάστην, ὅπως ἴδῃ καὶ, ὅπερ φορικτώτερον, ὅπως ἀκούσῃ τὸν κ. Α. τεινόρον, τὸν Β. βαρύτονον, τὴν Γ. πρίμην, καὶ ὄλους ἐν γένει τοὺς Ἑλληνας ἠθοποιοὺς, οἵτινες διὰ κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ διὰ μουσικὴν, ἐν χορῶδι καὶ πρὸς κοροιδίαν μας!

* *

Ἐκ τῶν ἐφετεινῶν κωμειδύλλιων (καὶ εἶναι δώδεκα μὲ συμπάθειο), πρῶτον ἐδιδάχθη (*sic*) «Ἡ νύφη τοῦ χωριοῦ» τοῦ μακαρίτου Δ. Κόκκου, ἄπαξ μόνον εὐτυχῶς τὸ προηγούμενον ἐπίρρημα καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν περαιτέρω περὶ αὐτῆς κρίσιν.

Δεύτερον, τὸ «Κωμειδύλλιον» οὕτω μετεβαπτίσθη ἐφέτος «Ἡ Τρχωφδία τοῦ Κωνσταντῆ» τοῦ κ. Ν. Λάσκαρη.

Τρίτον «Ὁ Γέρο-Εοῦρης» τοῦ κ. Ν. Κοτσελοπούλου· ἐπιτυχῆς ἀθηναϊκὴ ἠθογραφία, περιγράφουσα τὸν βίον τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν ἐργατιδῶν, ἔτι δὲ τὰ ἦθη τῶν πολιτικῶν, τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐν ταῖς συνοικίαις κοσμοπολίτικα τῶν γυναικῶν.

«Οἱ Προικοθῆραι» ἐν ἐκ τῶν ἐπιτυχεστέρων ἔργων τοῦ κ. Δ. Οἰκ. Καλαποθάκη, ἀποδοκίμασθῆν ὅμως κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἐκ λόγων μὴ ἐχόντων πολλὴν σχέσιν οὔτε μετὰ

της δραματικής ούτε μετά της υποκριτικής τέχνης, αλλά μετά της εγκυβητικής... επίστημης!

«Επί του καταστρώματος» του κ. Σ. Στεφάνου. Έργον άνευ δραματικής αξίας, όμως μάλλον προς Βέρνειον μυθιστόρημα ή με κωμωδίων. Έχει όμως σκηνικά έξαιρέτα και άσματα λίαν επιτυχώς ποιηθέντα επί εκλεκτής Γαλλικής μουσικής. Ο κ. Παντόπουλος, διά της υποκριτικής του, προσθέτει εις τὸ ἔργον τούτο 80 ἐπὶ τοῖς 100.

Μετά ταύτα, παρεστάθησαν «Οἱ Προεστοί» τοῦ κ. Ζάννου, γραφέντες ἀρχικῶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Δασκάλια ἢ δάσκαλος». Γενικῶς ἀπήρσαν διότι ἐγράφησαν, ὡς φαίνεται, βεβιασμένως. Ὡς Προεστοί, πόσκι ἐπ' ὀνόματί σας διεπράχθησαν κακὰ!

«Ο Γενικός Γραμματεὺς.» Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγνωρίζομεν τὸν κ. Ἡλ. Στ. Καπετανάκην καὶ ποῖος δὲν τὸν γνωρίζει! Ὁ μὲν τὸν εἶχε συμφορητήν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἄλλος τὸν ἐγνώρισεν ἐν Ρωσσίᾳ ὡς σιτέμπορον ἄλλος ἐν Πύργῳ ὡς ὑπάλληλον τοῦ σιδηροδρόμου Πύργου Κατακόλου, ἄλλος ὡς χρηματιστήν, ἄλλος ὡς λοχίον τοῦ ἵππικου, ἄλλος ὡς ὑπάλληλον ὑπουργείου, ἄλλοι ἴσως τὸν ἐγνώρισαν καὶ ὡς πλοίαρχον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαντάζετο ποτε ὅτι ὁ κ. Καπετανάκης θὰ ἐγένετο γνωστός καὶ ὡς κωμειδολογὸς. Ἐν τούτοις ὁ «Γενικός γραμματεὺς» αὐτοῦ ὑπέβη κατὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἅπαντα τὰ μέχρι τούδε γραφέντα κωμειδύλλια ἀληθῆς κωμειδύλλιον με ἀληθῆ ὑπόθεσιν. Δὲν ἔχει οὐδεμίαν καινοφανῆ σκηνήν, ἀλλὰ πάσας ἔχει λάθει ἐκ τοῦ πραγματικῆς (δυστυχῶς) βίου, καὶ διὰ τούτο, καθ' ἡμᾶς, ἐνθουσιάζει ἐν τῷ Γενικῷ Γραμματεῖ, βλέπει ἕκαστος, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὴν μορφήν του, τὸν κοινωνικὸν βίον του, τὰ ἐλαττώματά του, ἀλλὰ γελᾷ καὶ χειροκροτεῖ, νομίζων ὅτι βλέπει τὴν εἰκόνα τοῦ γείτονός του· διότι ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πῆρας ἔχει...» κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου! Ἄλλ' ἂς μὴ μακρηγορῶμεν διότι μᾶς ἀναμένει

«Ἡ Λουλουκά» τοῦ κ. Δ. Κορομηλά, ὅπως τὴν χαιρετίσωμεν με εὐγένειαν καὶ ἀντιπαρέλωμεν. Διὰ μίαν ἀποτυχίαν του, δὲν ἐπαύσαμεν νὰ σέβωμεν καὶ τιμῶμεν, ὡς κάλλιστον συγγραφέα τὸν κ. Κορομηλᾶν. Δὲν συμφωνοῦμεν ὁμῶς με τινὰς φίλους του ἀποδόντας τὴν ἀποτυχίαν εἰς τοὺς δυσμοίρους ἠθοποιούς, οἵτινες κατὰ τὸ ἔργον καταβάλλουν καὶ τὴν τέχνην, ἀπραλλάκτως, ὡς ἀναλόγως τοῦ φαγητοῦ καταβάλλει τις καὶ τὴν ὄρεξιν.

«Ο Τραγουδιστής» τοῦ κ. Πολέμη, εἶναι

καλός, ἀλλὰ μόνον δι' ἀνάγνωσιν διὰ τούτο καὶ δὲν παρεστάθη ἢ ἀπαξ μόνον.

«Τὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ» τοῦ κ. Ἀριστείδου Κυριακοῦ, θὰ μᾶς ἤρσκειν ἴσως ἂν δὲν εἴχομεν ἰδεῖ προηγουμένως τριακοντάκις τὸν «Ἀγκυπητικὸν τῆς Βοσκοπούλας τὸν ὅποιον ὁ κ. Κυριακός, λεληθότως ἴσως, ἐμιμήθη, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἐχει ὠραία ἄσματα.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰς «Συνεπειὰς τοῦ πρώτου γάμου» τοῦ Γάλ. λου Labiche καὶ «Τὸ φίλημα» πικρῶν κωμωδίων, μετατραπέισαν ἐσχάτως εἰς... κωμειδύλλιον, διὰ προσθήκης ἁσμάτων, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην σχέσιν ἔχόντων πρὸς τὸ ὅλον ἔργον.

Περσίνοντες τὴν παρούσαν σύντομον πραγματείαν μας, θὰ ἀπευθύνωμεν πρὸς ὅλους τοὺς γράφοντας μίαν εὐχὴν, μίαν παράκλησιν ἂν θέλουν νὰ παύσωσι γράφοντας κωμειδύλλια. Εἶναι ἐν εἶδος θεατρικῶν ὀξυμῶρων, άνευ φιλολογικῆς αξίας, άνευ ἠθικοῦ σκοποῦ, άνευ ἐνόητος καὶ άνευ ἐνδιαφέροντος· διότι ἅπαντα σχεδὸν ὁμοιάζουν πρὸς ἄλληλα. Εἰς τί περιστρέφεται λ. χ. ἡ ὑπόθεσις τῆς Τύχης τῆς Μαρούλας; Εἰς περιουσίαν νεωστὶ κτηθεῖσαν καὶ πάλιν ἀπολεσθεῖσαν· εἰς τί ἡ τῆς Λύρας τοῦ Γερο Νικόλα; ἐπίσης· εἰς τί ἡ τῆς Οἰκογενείας Παραδαρμένου; ἐπίσης. Μία μόνη διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν: ὁ τρόπος τῆς κτήσεως (Modus-acquirendi). Εἰς τὴν Μαρούλαν ἔρχεται ἡ περιουσία διὰ τυχαίως εὐρεθείσης ἀντίκας· εἰς τὸν Γερο-Νικόλαν, διὰ δωρεᾶς καὶ εἰς τὸν Παραδαρμένον διὰ λαχείου. Ἄπαντες οἱ ἀνωτέρω, Μαρούλα, Γερο-Νικόλας καὶ Παραδαρμένος, γίνονται δυστυχεῖς διότι ἀποκοτῶν χρήματα καὶ ἐπανευρίσκουν τὴν εὐτυχίαν των διότι τὰ χάθουν.

Μεφιστοφελής.

Ὅροι συνδρομῆς προπληρωτέας.

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ	Ἐτησίᾳ, δρχμᾶς 6
»	Ἐξάμηνος » 3
ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡΙΚῷ	Ἐτησίᾳ φράγ. χρ. 8

Οἱ νέοι συνδρομηταὶ τῆς «Οἰκογενείας» λαμβάνουσι δωρεάν! Τὰς «Ἐπαγγελίας», μυθιστόρημα δλόκληρον· παλαιοὶ δὲ καὶ νέοι, προπληρώσαντες ὁμῶς τὴν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπίσης δωρεάν τὴν Βιβλιοθήκην τῆς «Οἰκογενείας», ἣτις θὰ ἐκδίδεται δις τοῦ ἔτους, καὶ θὰ περιέχῃ ποικιλωτάτην ὕλην, ἣτοι: διηγήματα, ποιήματα, κωμωδίας, μονολόγους, στατιστικάς, ἡμερολόγιον, βιογραφίας κλπ. κλπ.

ΑΤΑΚΤΑ

Ὁ φίλος μου κ. Κ. ἀφοῦ ἔραγεν εἰς τὸ Ἐστιατόριον μίαν σοῦπα, ἡμίσειαν μερίδα ψητοῦ, καὶ ἡμίσειαν μυκλῶν τηγανητῶν, ζητεῖ τὸν λογαριασμόν.

— Πιιδί, τί χρεωτῶ νὰ πληρώσω;

— Ἐχετε μία σοῦπα, εἴκοσι ψωμί κρσὶ, πενήντα ὀλίγο ψητό, μία δέκα· μία μυκλά...

— Μυκλά ἔχω... ὀλίγια.

✱

Ὁλος ὁ κόσμος κάμνει κρίσεις περὶ «Φύστας» καὶ τῶν τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὑποδυθεισῶν ἠθοποιῶν. Μεταξὺ αὐτῶν, εἶναι τὸ νόστιμον, ὅτι συγκαταλέγονται καὶ ἄνθρωποι, οἵτινες οὔτε ἐξ ὄψεως κ' ἂν γνωρίζουσι τὰς περὶ ὧν συζητοῦσιν ἠθοποιούς. Τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει εὐγενῆ τινα Νεαπολίτην, ὅστις δεκαπενταέτης ἐμονομάχησεν ὑπὲρ τοῦ Ἀρίστου, διότι τινὲς ἔκρινον αὐτὸν ὡς κατώτερον τοῦ Τάσου. Οὗτος κατὰ τὴν τελευταίαν του μονομαχίαν, πληγωθεὶς θανασιμῶς καὶ θνήσκων, ἐψιθύρισε:

— Καὶ ὁμῶς οὐδέποτε ἀνέγνωσα, οὔτε τὸν Τάσον, οὔτε τὸν Ἀρίστον!

Πόσοι ἄρ' γε Νεαπολίται, δὲν δπάρχουσι καὶ παρ' ἡμῖν οἵτινες κόπτονται ὑπὲρ τῆς Α ἢ Β καλλιτέχνιδος, καὶ ὁμῶς οὔτε τὴν κυρίαν Παρασκευοπούλου, οὔτε τὴν δεσποινίδα Βερώνη, εἰδὸν ποτε ὑποκρινομένας τὸ τῆς Φαύστας πρόσωπον!

✱

Κυρία τις, παρκαφορτωμένη ὡς ἡ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἄννα ἢ Ὁθωνίστρα με διαφόρων εἰδῶν κοσμήματα, εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖόν μας, καὶ βλέπουσα εἰς τινα αὐτοῦ τοῖχον τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, μᾶς ἐρωτᾷ εἰρωνικῶς:

— Μπα! Καὶ ἀπὸ πότε ἐγείνατε Ὁθωνιστής;

— Ἀπὸ τότε ποῦ σεῖς ἐγείνατε... Ὁθωνιστρά!

✱

Εἰς τὰ ἐμπορικά:

— Μαμά, μὴ ἀγοράξεις αὐτὸ τὸ καπέλλο με τὸ πλοῦς;

— Ὁχι, Πόπη μου, αὐτὸ εἶναι γιὰ τῆς πλοῦσιαις!

Ἄτακτος.

Ἐνοικιάζεται τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἐν ὁδῷ Δεληγεώργη, ἀρ. 36 οἰκίας τοῦ κ. Χρυσανθοπούλου, περιεχοῦσης 7 εὐρύχωρα δωμάτια,

κουζίαν, ταρράτσαν, ἀποθήκην, ὕδωρ πόσιμον, πλυσταρεῖον καὶ λοιπὰ χρειώδη.

Ἐνοίκιον δικαιοῦτατον.

ΟΠΤΑΣΙΑ!

Ρεμβός βαδίζων ἔφθασα εἰς τὸ νεκροταφεῖον!... Οὐδὲν τῆς χώρας τῶν νεκρῶν παράσσει τὴν γαλήνην Βωθῶν ἐκεῖ· ἀναίσθητον ὑψοῦται τὸ μνημεῖον Φιλοξενοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ὑστάτην κλίνην!

✱

Καὶ εἶδον τάφον χαίνοντα ἐν μέσῳ ἐρημίας Κ' ἐντὸς τοῦ τάφου σκέλεθρον ἀποσυντεθειμένον Φρουρούμενον ὑπὸ Σταυροῦ ἐφ' οὗ ἦν γεγραμμένον «Ἐνθάδε κεῖται ὁ νεκρὸς πατρῷου ἐρασμάς»

✱

Τίς οἶδεν ἂν ἄλλοτε ἡ δύστηνος ἐκείνη Δι' ὅλης τῆς καρδίας της δὲν εἶχεν ἀγαπήσει! Πλὴν τώρα εἰς τὸ μνημῆά της οὐδεὶς ἐν δάκρυ χύνει... Ἄ! τόσον, τόσον ἑνωρὶς τὴν ἔχουν λησμονήσει!...

✱

Μόνος της φίλος ὁ Σταυρός, αὐτὸς τὴν ἐνθυμεῖται Τὴν σφίγγει ἔτι ἡ νεκρὰ εἰς τὸ νεκρὸν της στήθος Πλὴν ὄχι, καὶ τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου δὲν κινεῖται... Δύω τῇ ἔμειναν πιστοὶ — Σταυρὸς καὶ τάφου λίθος!...

✱

Κ' εἰς σκέψεις τόσας μ' ἔφερε γοργὴ ἡ φαντασία!...

Ὅποτε βλέπω πρὸς ἐμὲ βραδέως ἐρχομένη Τὴν κόρην τῶν ὀνείρων μου!... Ὅποια ὀπτασία! Νὰ θεωρῶ ἐν φάντασμα ὡς φίλην ἐρωμένην!

✱

Ἄλλὰ, ἰδέτε ἔρχεται... Μὲ φθάνει... Μὲ ἐγγίζει — Εἶμαι ἐγὼ ἡ φίλη σου, τὸ χεῖλός της προφέρει Κ' ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς νεκρᾶς εὐθὺς τὴν χεῖρα φέρει... Καὶ — Σ' ἀγαπῶ... τ' ὀρκίζομαι, μοὶ λέγει, καὶ θακρῶζει

Εἰς τάφον μοὶ ὀρκίζεται! Τί κάμνει τὸ γνωρίζει;

✱

— Ὡ μὴ! ὦ μὴ ὀρκίζεσαι ἐπὶ τοῦ τάφου, φίλη Ἰδὲ τῆς κόρης τῆς νεκρᾶς τὸ στόμα καὶ τὰ χεῖλη Σκωλήκων εἶναι φωλιά! Δὲν σὲ τρομάζει τούτο; Ἰσως νὰ ἐπιώρκησε καὶ τιμωρεῖται οὕτω!

✱

Πλὴν δὲν ἀκούει! — Πείθεσαι, μοὶ λέγει, τώρα πλέον; Ἄφοῦ ὀρκίσθη κλαίουσα... — Ναί, ἀπαντῶ ἐπίσθη Κ' εἰς τὴν ἀγκάλην της ριφθεῖς τὴν ἠσπασζόμενη κλαίων Ὅποτε... ἀφυπνίσθη!

✱

Ὡ ἦτο τούτο, φίλη μου, φανταστικὸν τι πλάσμα! Ἡ ὑπαρξίς μου... ὄνειρον, ἡ ὑπαρξίς Σου, .. φάσμα, Ὁ ὄρκος... ψεῦδος, γέννημα καὶ μόνον φαντασίας, Ὁ ἔρωσ μας... μετέωρον ἐν ὠρα ὀπτασίας!

ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐκ τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὠφελιμωτάτης Βι-
βλιοθήκης τῆς γυναικός, ἀποσπῶμεν τὸ
κατωθί Περὶ Καλλοῦ κεφάλαιον, φρονούντες
ὅτι προσφέρομεν ἀληθῆ ἐκδόλευσιν εἰς τὰς νεαρὰς
ἀναγνώστριάς τῆς «Οἰκογενεας».

ΠΕΡΙ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Πῶς ἐννοοῦμεν τὸ κάλλος.

Ἀπόλυτος ὁρισμὸς τῆς γυναικείας καλλο-
νῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ δοθῇ, ἀφοῦ τὰ πάντα
εἶνε σχετικὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Τὸ αἰσθη-
τικὸν ἰδεῶδες, τὸ πλαστικὸν ἄωτον διαφέ-
ρουν ἐν τῇ συνειδήσει τῶν διαφόρων λαῶν,
ἀναλόγως τῆς ἐξέως τοῦ πολιτισμοῦ, τῶν ἠ-
θῶν, τῆς ἀναπτύξεως. Οὐδέποτε δι' ἓνα Ὁτε-
τότον εἶνε ὑποφερτὴ ὠραιότερα Παρισινή,
οὔτε ὁ Μαλαῖος θὰ καταδεχθῇ νὰ συγκρίνῃ
τὴν μάλλον αἰθερόπλαστον Ἀγγλίδα πρὸς τὸ
χαλκομέλαν ἥμισυ τοῦ. Ἰπάρχουσιν ἄλλως
τε ἐννοιαὶ καλλονῆς ἀποκρυσταλλωθεῖσαι πλέον
σύν τῷ χρόνῳ ἐν τῇ καλαισθητικῇ κρίσει τῶν
διαφόρων λαῶν· διὰ τοὺς Ἀσιανούς φερ' εἴ-
πειν, τὸ κάλλος ἔγκειται εἰς τὸν ὄγκον καὶ
τὴν νωθρὰν στρογγυλότητα τῶν σαρκῶν, ἐνῶ
διὰ τὴν λεπτὴν καλαισθησίαν τῆς Δύσεως ἡ
ἐναρμόνιος συμμετρία σχημάτων καὶ χρωμά-
των ὁμοῦ με' ὅλας τὰς ἐξωτερικὰς ἐκδηλώσεις
ἀνθηρᾶς ὑγείας, ἀμέμπτου καθαρῆτος καὶ
ἰλαρᾶς χάριτος, ἰδοὺ τί εἶνε ἡ αἰσθητοποίησις
τοῦ ὠραίου.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, εἶνε γελοῖον νὰ
ἀναζητῶμεν ἄλλου τὸν τύπον τοῦ κάλλους,
ἀφοῦ μᾶς ἐκληροδότησαν αὐτὸν τελειότατον
οἱ πρόγονοί μας. Ἡ ἔξοχος ἑλληνικὴ καλαι-
σθησίς μαρμαρίζει ἀκόμη ἐκπαγλὸς ἐπὶ τῶν ἐκ
μαρμαρίου ἀριστουργημάτων, τῶν ὁποίων δυ-
στυχῶς τὰ πλείστα νοσταλγοῦσιν εἰς τὰ ξένα
μουσεῖα. Οὐδέποτε ἴσως σὰρξ καὶ ὀστέα ἐξε-
δήλωσαν τοιοῦτον ἁρμονικὸν σύνολον γραμμῶν
καὶ καρπῶν καὶ συμμετρίας, οἷον ἐκρυσταλλώ-
θη, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μή-
λου ἢ τῶν Μεδίκων, ἐπὶ τοῦ Ἐρμού τοῦ Πρα-
ξιτέλους ἢ τοῦ ἐν Belvedere Ἀπόλλωνος. Ὁ
θεὸς ἐκεῖνος λαός, ὁ ἐξιδανικεύσας τὸ κάλλος
καὶ ἐπινοήσας τὰς χάριτας, ἐλάτρευε τὸ ὠ-
ραῖον ὡς τὸν ἄγνωστον Θεόν, πρὸς ὃν τείνει
πᾶσα καρδία καὶ πᾶσα διάνοια ἐπὶ τῆς γῆς
καὶ τῆς λατρείας του ἐκείνης πολυτελὲς θυμί-
αμα εἶνε τὰ ὀλίγα μέγχις ἡμῶν διασωθέντα
γλυπτικὰ ἀριστοτεχνήματα τῶν. Ὅ,τι ἰδίως
διακρίνει τὸ ἑλληνοπρεπὲς κάλλος εἶνε τὸ ἄρ-
ρητον ἐκεῖνο μεγαλεῖον, ἡ ἀπαράμιλλος ἐκείνη
χάρις, ἅτινα διαπνέουσι δι' ὅλων τῶν γραμμῶν

καὶ τῶν σχημάτων, ἡ μαθηματικὴ τὴν τινὰ
συμμετρίαν τῶν διαστάσεων καὶ καμπῶν, ἡ λάμ-
ψις ἐκείνη τῆς ζωῆς καὶ τῆς διανοίας, ἡ ἀποπνέ-
ουσα σχεδὸν Ὀλυμπόν. Τὸ βαρὺ καὶ ὄγκωδες
τὸ ἀπεστρέφοντο· τὸ μέτρον καὶ ἐν τῇ καλλονῇ
ἀκόμη ἦτο ἀριστον· ἡ αἰσθητικὴ οὐδαμοῦ
ὄφειλε νὰ προσκόπηται που, κουραζομένη ἢ ἀδη-
μονοῦσα· τὸ βλέμμα, ὅπως ἡ ἐπιδιορθοῦσα γλυ-
φίς τοῦ καλλιτέχνου, ἔπρεπε νὰ ὀλισθαίνῃ ἀ-
κόπως ἐπὶ καμπυλῶν καὶ εὐθειῶν ἄνευ ἀπο-
τόμων μεταπτώσεων, ἄνευ ἀλμάτων· εἶχον
τὴν τρυφηλότητα ἐν τῇ αἰσθητικῇ.

Ἡ καλλονὴ λοιπόν, κατὰ τὴν σημερινὴν
ἐξευγενισμένην καλαισθησίαν τοῦ πεπολιτισμέ-
νου κόσμου καὶ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλλι-
τεχνίαν, ἔγκειται κυρίως εἰς τὰ ἐξῆς: ἀνά-
στημα μέτριον, μὴ ὑπομιμνήσκον μῆτε τοὺς
ἐμφύχους τηλεγραφικούς στύλους τῆς Ἀγ-
γλίας, μῆτε τὰς Λαπωνικὰς καλλονὰς, καὶ δι-
αγραφόμενον εἰς καμπὰς καὶ σχήματα κυμα-
τόεντα, κεφαλὴν ὠσειδῆ, ἀμέμπτου συμμε-
τρίας, ὑπερφάνως στηριζομένην ἐπὶ τραχήλου
μῆτε πολὺ μακροῦ μῆτε κεχασμένου ἐντὸς
τῶν διπλῶν ἐκείνων καὶ τριπλῶν ζωνῶν πά-
χους, οὐχὶ τῶσων εὐαρέστων τὴν ὄψιν, ὀφθαλ-
μοὺς μεγάλους, ἀμυγδαλοειδεῖς, ἐκφραστικούς,
σπινθηρίζοντας, σκιαζομένους ὑπὸ μακρῶν βλε-
φαρίδων καὶ στεγαζομένους ὑπὸ ὄφρυων καλ-
λιγράμμων, μῆτε ἀγριωπῶν διὰ τὸ πολὺ πυ-
κνόν, μῆτε ἐμβαλλουσῶν εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς
βαφῆς διὰ τὸ ἄγαν ἀραιόν, μέτωπον εὐρὺ καὶ
ὑψηλόν, κόμην ἀφθονοῦ καὶ χλιδῶσαν, ρίνα ὡς
οἶόν θ' ἑλληνικωτέρου τύπου, δηλαδὴ ἐν εὐ-
θυγραμμίᾳ σχεδὸν μετὰ τῆς κατατομῆς τοῦ
μετώπου, στόμα μικρὸν καὶ ἐπιχαρίτως μει-
διῶν, στήθος καλλικόλον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐκτρε-
πόμενον εἰς ὄγκους ἀκκαλοισθητοῦ, ὄσφυν με-
τρίως λεπτὴν, μὴ στενάζουσαν δηλ. ὑπὸ τὴν
καταθλιπτικὴν βίασαν τοῦ στηθοδέσμου, πῶ-
δας μικροὺς καὶ τέλος σάρκας στιλπνὰς καὶ
ροδαλὰς ἀναδιδούσας τὴν ἀπαράμιλλον ἐκεί-
νην τῆς νεότητος καὶ τῆς ὑγείας εὐωδίαν. Ἐν-
νοεῖται ὅτι πολλῶν λεπτομερειῶν τὴν ἑλλειψίν
ἢ τὸ πλημμελὲς δύναται νὰ διορθῶσθαι ἢ καὶ
ἐντελῶς συγκαλύψῃ ὁ πλοῦτος ἄλλων στοιχεί-
ων τῆς καλλονῆς καὶ ἰδίως ἡ ψυχὴ τοῦ κάλ-
λους, ἡ χάρις, οὕτως ὥστε πᾶσα γυνή, πλὴν
τῶν δυστυχῶν ἀποκλήρων τῆς φύσεως ἢ τῶν
μεγαίρων, δύναται νὰ ἔχη τι τὸ θελκτικόν,
τὸ χάρειν, τὸ ὠραῖον. Ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐμφυ-
χοῦσα τὸ σῶμα δύναμις, ἡ ψυχὴ, νὰ εἶνε ἀγα-
θὴ, περιλαμπής, ὠραία καὶ εἶνε δυνατόν ἢ ἀ-
σχημοτέρα νὰ φανῇ ὠραία. Ἡ ὑγρὰ λάμψις
τοῦ ὀμματός, τὸ θελκτικὸν μειδιάμα, ἡ ἐκ-

φρασίς τῆς μορφῆς, πόσας ἀστραπὰς οὐρανοῦ
κάλλους δίδουσιν ἐνίοτε εἰς πρόσωπα, τὰ ὁ-
ποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν θὰ ἔλεγε τις ὠραία,
ὅπως πάλιν πόσας δελεαστικὰς καλλονὰς δὲν ἀσ-
χημίζει τὸ ψυχρὸν καὶ ἄχαρι ἦθος, ἡ ἑλλειψίς
ἐκφράσεως καὶ ζωῆς!

Τὸ ἀληθὲς μυστήριον τῆς καλλονῆς εἶνε ἡ
ἀγαθότης τῆς ψυχῆς καὶ ἡ χάρις. Ἐστὲ ἀγα-
θαί, εὐγενεῖς, χαρῆσαι, φιλομειδεῖς καὶ οἰα-
δήποτε ἀνεπτυγμένη κρίσις θὰ σᾶς εὕρῃ ὠραίας.
Αἱ πλαγγόνες καὶ τὰ ξάνα οὐδέποτε ὠνο-
μάσθησαν ὠραία. Ὁ πλοῦτος τῶν χρωμάτων
καὶ ἡ ἁρμονία τῶν σχημάτων, μόνον ἐὰν κα-
ταυγάζονται ὑπὸ τῆς χάριτος, τοῦ πνεύμα-
τος, τῆς ἀγαθότητος, ἀποκτώσι τὴν ἀληθῆ
αὐτῶν ἀξίαν.

Πρὸ παντός ἀποφεύγετε πᾶν, ὅ,τι σκοπεῖ νὰ
ἀπατήσῃ τὸ βλέμμα. Τὸ ψεῦδος οὐδέποτε εἶ-
νε ὠραῖον. Μακρὰν πᾶσα βαφή, χρώσις, φε-
νακιμὸς. Ἐὰν ἐγνώριζον αἱ γυναῖκες πόσα
ὠραία πρόσωπα καταστρέφει τὸ ψιμύθιον, θὰ
τὸ ἀπέφευγον ὡς πνώλην. Ἄφετε τὴν φύσιν
νὰ ἀντλή αὐτὴ καὶ μόνη ἀπὸ τῆς χρωματο-
θήκης τῆς. Ἡ πορφύρα τῶν περειῶν καὶ τὰ
κοράλλια τῶν χειλέων οὐδέποτε πλάσσονται
μὲ χρώματα ὑδρργύρου καὶ μολύβδου. Τὸ
αἷμα, τὸ κυκλοφοροῦμενον ἐντὸς ὑγιούς σώμα-
τος, αὐτὸ καὶ μόνον ἀφίνει ἀφρούς καὶ ρόδα
ἐπὶ τοῦ δέρματος. Πλὴν τῶν ἀθῶων κοσμη-
τικῶν, πᾶσα βαφή καὶ χρώσις μεταβάλλει τὸ
περικαλλέστερον πρόσωπον εἰς ἀηδῆ προσωπίδα.

Περὶ στηθοδέσμου ἀπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν,
τί νὰ γνωματεύσω, ὕστερον ἀπὸ ὅσα ἐλέγθη-
σαν τοσάκις περὶ αὐτοῦ. Καλὸν ἦτο βέβαια
νὰ μὴ ἐφευρίσκητο ποτὲ τὸ βλαπτικὸν αὐτὸ
τοῦ σώματος ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς τοὺς
ἄλλους τῆς πλαστικῆς ἀκόμη προσκρούει, διότι
τεῖνει νὰ μεταμορφώσῃ τὸν σύμμετρον καὶ
κανονικὸν κορμὸν εἰς σπηκαιοδέξ τι παραποίη-
μα· ἀλλ' ἀφοῦ ἄπαξ χάρις εἰς τὴν παντοκρα-
τορίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Συρμού, κατήντησεν ἀ-
παραίτητον μέρος τῆς γυναικείας περιβολῆς,
τὸ φρονιμώτερον, τὸ ὁποῖον ἔχομεν νὰ κάμω-
μεν εἶνε νὰ ὑποκύψωμεν ἐκόντες ἄκοντες εἰς
τὴν ἀνάγκην, διὰ νὰ μὴ τυχόν με' τὰς δια-
μαρτυρίας μας ἐπισύρωμεν τοὺς γέλωτας, ἢ
τὸ ἀνάθεμα τῶν κυριῶν. Ὀλίγου· περιορι-
σμοῦ ὅμως· ὁ στηθοδέσμος διὰ νὰ εἶνε ὀλι-
γώτερον βλαβερὸς πρέπει νὰ κόπτηται κατὰ
τὸ μέτρον, δηλ. νὰ προσχρμόζηται με' τὰ ἰδι-
άζοντα εἰς ἐκάστην σχήματα καὶ καμπυλο-
τήτας καὶ νὰ κατασκευάζηται κατὰ τοιοῦ-
τον τρόπον καὶ με' τοιαῦτα ὑλικά, ὥστε νὰ
ὑποδαστάζη χωρὶς νὰ συμπίεζῃ, νὰ συκρη-

τῇ τὴν ὄσφυν καὶ τὸ κάτω μέρος τοῦ θώρακος
χωρὶς νὰ συνθλά καὶ διπλώη τὰς σάρκας, νὰ
ἀφίνη δὲ εἰς τὴν ἀνεκπνοὴν καὶ τὴν κυκλοφο-
ρίαν, ἄνεσιν καὶ εὐρυχωρίαν μεγάλην. Ἐχων ὡς
ὑποστήριγμα τὰ ἰσχία, ὁ στηθοδέσμος δὲν
πρέπει νὰ ἀνωθῇ τὴν κοιλίαν, μῆτε νὰ πιέζῃ
τὸν στόμαχον, μῆτε νὰ ἰσοπεδώη τὰ στήθη.
Ἰπὸ τοιοῦτους ὄρους, καὶ ἰδίως ὅταν φορῆται
μόνον ἐξω τῆς οἰκίας, δύναται ὁ στηθοδέσμος
νὰ μὴ εἶνε τόσον ἀνθυγιεινός.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Εἰς μάχας καὶ συμπόσια, φίλε, ἂν μὲ ζήτησης
Εὐθύς· θὰ μ' ἀπαντήσης
Τὸ τέταρτον δὲ κ' ἔσχατον ἐὰν μοῦ λάθῃς γράμμα
'Αμφιβολίαν θὰ δὴλῶ κ' ὑπόθεσιν συνάμα.
'Ἐστὴλη ὑπὸ Ἀπέλιπιδος.

Εἰς τοὺς πρώτους ἐξ ἐκάστης πόλεως λύτας,
τοῦ τε Αἰνίγματος καὶ τοῦ Γρίφου, δοθήσεται
δωρεὰν τὸ μυθ.στόρημά μας «Ἐπαγγελία».

ΓΡΙΦΟΣ

'Ἐστὴλη ἐκ Τριπόλεως, ὑπὸ Χρυσ. Π. Χρ.

Ἀνέξοδοι ἀπαντήσεις.

Περὶ ἐργῶν Τὸ μανδύλιον ἑλληνιστὶ λέγεται:
καψιδρώτιον, ἐκ τοῦ: κάτω (χάρτω) καὶ
ιδρώς. Ἡ λέξις γίνεται κατ' ἀναλογίαν τῆς λατινι-
κῆς sudarium (sudor = ιδρώς). Τὸ τῆς μύτης λέ-
γεται: ρινόμακτρον. Ἡ λέξις μανδύλιον γίνεται ἐκ
τῆς Ἰσπανικῆς — Καθαρεύοντι. Πολλὰς λέξεις
νομιζοῦμεν χυδαίας καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀρχαιόταται
περιεχόμεναι εἰς τοὺς ἀρίστους τῶν Ἑλλήνων συγ-
γραφέων καὶ ποιητῶν. Ἀ. χ. ἡ λέξις «ἐπελέκησα»
εὐρίσκειται με' τὴν αὐτὴν σημασίαν εἰς τὴν Ὀδύσ-
σειαν, ἐν τῇ φράσει «ἐπελέκησεν δ' ἄρα χαλκῶν»
(Ε 244). Οἱ τύποι «ἄνοιξις, ἀνεγνώσασα» εὐρίσκονται
ἀπαρίλλκτοι παρ' Ἡροδότῳ «Ἐκτύπησα» (Σφο-
κλέους, Οιδίπους) ἄλεια (ἔλεσσα, Ὀδ. Γ. 109). «Ἐί-
πι, ἔπειτα, σώπα, ἐτώπασα» (παρὰ Πινδάρῳ). «Κι-
ρῶ, κελαδῶ, ἐκκμα, ἐγήρασα». Ἡ προστακτὴ φέρτε
(φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ. Ὀμ. Ἰλ. § 171) κατ. Ε. Γ.
Ποιητὰς δὲν κητχωρίζεται ἔχετε ἀνεγκνὴν νὰ
σπουδάσετε πολλί, διὰ νὰ γράψετε ποίημα καλόν.
'Υποθέτω ὅτι εἴςτε νέος καὶ ὅτι τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν
ποίημά σας εἶναι τὸ πρῶτον. Ἄν τοῦτο δὲν εἶναι τὸ
πρῶτον, μὴ γράψετε πλέον ποιήματα θὰ χάσετε ἐπὶ

ματαιῶ τοὺς κόπους σας — Συνταξιούχῳ Σῶς ἤρρεσεν ἡ πασιένσα μας, ἔ; "Αμα χειμωνιάσῃ θὰ σὰς μάθωμεν μερικὰς ἄλλας ποῦ θὰ ἦναι τρέλλα! Βολιώτῃ. Πιθὸν ὁ Βόλος νὰ ἐλέγετο ἄλλοτε Βόλος τὸ Γ' πολλάκις τρέπεται εἰς Β. Παράδειγματα ἔχονεν πολλὰ οἶον: Βογγῶν (γογγύων) κάβουρας (πάγουρας). οἱ Χῖοι λέγουν τραβουντῶ ἀντι-τραγωδῶ ἴδρα Βαθυλωνίαν). Ἄλλὰ καὶ τὸ Β τρέπεται πολλάκις εἰς Γ: γλέπω (βλέπω). — Γ. Π. Π. Πάτρας. δημοσ. προσεχῶς. Εὐχαριστοῦμεν. — Ζ. Γ. Α. Ἄλμυρ Προχθὲς ἐγράψ. δελτάρ. — Δ Γ. Α. Ἄλεξ Σῶς ἐγράψαμεν διὰ κ Ἄτζ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὁδὸς Δεληγεώργη ἀριθ. 36. — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομῆ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι: Ἐτησίᾳ δρ. 6, ἐξαμήνου δρ 3. Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος: Ἐτησίᾳ μόνον φρ. χρυσᾷ 8.

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν των λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας». Οἱ ἐξαμηνιοὶ συνδρομηταὶ οὐδὲν δῶρον λαμβάνουσι.

Τιμὴ φύλλου: Λεπτὰ 40.

Τιμὴ ἀγγελιῶν: 5 λεπτά δι' ἐκάστην λέξιν.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα' ἐν ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς «Ἐταιρείας τοῦ Τύπου». Ἐκάστην Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριοδόποιαις τῶν ὁδῶν.

ΕΔΑΒΟΜΕΝ τὸ α' τεῦχος τῆς παρὰ τοῦ ἱατροῦ κ. Ἄλεξ. Γ. Γεωργιάδου ἐκδιδομένης κατὰ μῆνα, Βιβλιοθήκης τῆς γυναικός. Εἶναι φιλοκάλως τυπωμένον, ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων 64 καὶ τιμᾶται λεπτῶν 40. Τὸ πρῶτον τεῦχος πραγματεύεται περὶ «ὕγιεινῆς τῆς Καλλονῆς» τὸ τοῦ προσεχοῦς μηνός θὰ πραγματεύεται περὶ «οἰκιακῆς μαγειρικῆς». Γίνονται καὶ συνδρομηταὶ πρὸς δρ 4 ἐν Ἑλλάδι καὶ φρ. χρ. 5 διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Γραφεῖον ὁδὸς Θεμιστοκλέους ἀρ. 60.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΥΠΑΛΛΟΥ

Μουσικὴ Σχολὴ

Ὁδὸς Λέκα, Στοὰ Σιμπούλου

Ὁ ἄριστος τῶν ἐν Ἀθήναις διδασκάλων τοῦ Μανδολίνου, γνωστὸς ἐκ τῶν ἀνά πασαν τὴν Ἑλλάδα ἐπιτυχῶν συνκυλιῶν του, εἰδοποιεῖ τὸ καινὸν ὅτι ἤρξατο ἐκ νέου τῶν παραδόσεών του. Ἐν τῇ αὐτῇ σχολῇ διδάσκειται καὶ ἡ κιθάρα.

Ἡ «Οἰκογένεια» συνιστᾷ τὸν κ. Ἀγγελὸν Τυπάλλον μετὰ πεποιθήσεως.

Ἀναχωρήσαντος αἰφνιδίως τοῦ κ. Παπαλεξανδρῆ εἰς Χαλκίδα, ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀναβάλωμεν τὴν περὶ Φαύστας κρίσιν του διὰ τὸ προσεχές.

ΚΛΕΙΩ

Εἰκονογραφημένον Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1894

Ἐκδιδόμενον τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν λογίων

Διὰ τὸ προσηγὸς ἔτος 1894 ἀγγέλλομεν τὴν ἔκδοσιν εἰκονογραφημένου Ἡμερολογίου ὑπὸ τὸν τίτλον «ΚΛΕΙΩ». Ἐν αὐτῷ δημοσιεύθονται ἐκτὸς τοῦ ἀπαραίτητου μῆνολογίου: Χρονικὰ τοῦ ἔτους 1894. — Στατιστικὰ διάφορα χρήσιμα. Ἰδίως περὶ στρατοῦ καὶ ναυτικοῦ. — Μελέται φιλολογικαί, κοινωνικαί, ἱστορικαί, ἐπιστημονικαί, ἀρχαιολογικαί. — Περιγραφαὶ ἡθῶν καὶ ἠθίμων, τόπων, ταξιδίων. — Μυθιστορίαὶ σύντομοι, διηγήματα πρωτότυπα καὶ ἐκ μεταφράσεων, αἰμοί, κωμῆδαι. — Ποιήσεις. — Ποικίλα ἄλλα. — Βιογραφίαι τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸ 1893 ἐπισήμων ἀνδρῶν.

Ἐν τέλει, σελίδες τινὲς ἀφιερωθῆσονται εἰς τὴν δημοσίευσιν ἀγγελιῶν τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ διαφόρων ἐμπειρικῶν καταστημάτων.

Τὸ ὅλον ἔργον ἀποτελεσθήσεται ἐκ δεκαπέντε τυπογραφικῶν φύλλων μετρίου κομμοῦ σχήματος μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένων καὶ μετ' ἐξωφύλλου κεχρωματισμένου.

Δώδεκα εἰκόνες

ἐν Παρισίοις φιλοτεχνηθεῖσαι θὰ κοσμήσῃ τὸ τεῦχος. Ἡ τιμὴ ἐκάστου σώματος ὠρίσθη διὰ μὲν τὸ ἔσωτερικόν δρ. 2, διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικόν δραχ. τρεῖς 3.

Ν. Γ. Μπενάκης

Διδασκάλισσα τῆς Ἑλληνικῆς, ἀριστοθάθμιος, καλλίστης οἰκογενείας, γνωρίζουσα καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Πιάνο, ζητεῖ παραδόσεις.

Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ μας πωλοῦνται ὅλα τὰ φύλλα τῆς πρώτης ἐξαμηνίας τῆς «Οἰκογενείας» πρὸς δρ. 3 διὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ φρ. χρ. 4 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ γραφεῖῳ του κεκλιμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πιερράκη ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ Πρωτοδικείου.

Τὸ Ὑποδηματοποιεῖον ΣΤ. Γ. ΙΑΤΡΑΚΗ διακρίνεται διὰ τὴν κομψότητα, τὴν στερεότητα καὶ τὴν μεγίστην εὐθηνίαν τῶν ἐν αὐτῷ κατασκευαζομένων ὑποδημάτων.

140 Ὁδὸς Αἰόλου 140